

Necati Atilla Soykan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

11.03.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anacığım

Her sabah bembeyaz uyanıyorsam,
Yürüyorsam karanlıklarda şaşırmadan,
Duasıyla gölge gölge peşimden koşan
Gündüzüme güneş geceme kandil anam

Sensizlik gurbetlerin en zorudur bana,
Ellerinki en güzel sığınaktır varlığıma,
Dünya yokuşlarla dölse, sırtımdır yerin
Yatağı kurumuş nehirdir, yokluğun bana...

Necati Atilla Soykan

Anacığım'a

Yağmur yokluğuna mı yağdı,
çatıların yüzü neden hü zün keşti
penceren açıl sa nasıl da çırpınırdı gözlerim,
kalesi düşerdi oracıkta gurbetimin...
şimdi nasıl saklanacağım,
hani kucağın, hani sıcacık ellerin
ne olur dostlarım arkadaşlarım
her gün beynime çivilenen ş u acıdan uyandırın
öksü zlü ğü hastane önünde edindim
kavuş acağımız o güne kadar
ş imdi seni yalnız ca rüyalarda mı misafir edeceğim..

.

Necati Atilla Soykan

Ankara Şiiri

Yağmurla bozulur, karla yok olur bu şehir
Vicdanına iki düğüm atılmış kandan sebil
Taze ekmek kokusu buğusunda zehir
Siren seslerinden akan ecel meselesi değil..

Kumaşı sırçalı taştan şu mozaik şehir
Kim kime baksa söylenir bu bizden değil
Katrandan çimleri var heykellere seyir
Mızraklansada mutlak fikir, şah mat değil..

Dürtüklerken yaramızı, karasını tazeler şehir
Karanlığa inen merdivenleri birbirine kefil
Genzine kadar çıkmış günahı taşımaz nehir
Ne kadar yazılsada hep yarım kalacak şiir.

İnkâr edilirken yedi gök, şahit tutulan şehir
Sarılır minareden akan sese yaralı kandil
Al sarı rüzgarlarını bize eski yaralarımızı getir
Ensemize ektiği gurbet namazımızla devrilir...

Necati Atilla Soykan

Anlayış

Faraza bir kıyıya otursam
Mendil açsam denizin cömertliğimidir köpük
Yada yutarmı cimrileri medcezir
Deniz kaderimmidir tamda susamışken
Kumdan kadehler rüzgar kadar ömür
Döşüme saplasalarda bir avuç özür..

Ne şirin değilmi göğün bağirtısı
Şizofren kedilerin gözleri hepimize bakılı
Neden ihtiyarlar kışkırtır ki ölümü
Herdefasında kundaklanan saçlarımızın akı
Tepinsek uçar belkide tüm gökyüzü..

Yoksaydığımızda ağırlığını çocukların
Kurşuna dizilir masallar dimdik marşlarımızda
Küçük balık büyük balığı yutmadıkça
Kim örtüsünü çıkarır cüzzamlı zamanların
Kaf dağından konuşmuyorum lütfen anlayın...

Necati Atilla Soykan

Arakan

Uzağın bizdeki tarifidir dünyanın bir ucu
Tali yolları aşıp gidemezmiydik Arakana
Şu kör yollara sağır taş dökenlerin suçu
Dokuz altı arası kalbimiz yatar uykusuna

Katilin eşkali emperyalist , turuncu Budist
Ferrarisini satan bilgenin elinde kızıl balta
Üç maymundu dördüncüsü oldu hümanist
Karaya oturdu insanlık, ağla zavallı balina

Düştüğümüz yer farklı yaralarımız aynıdır
Sobamızı yaksak ulaşırmı Arakanın kışına
Sarı mumdan seken ışık doğuda sabahtır
Rüzgar içsek yağmur üflesek yangınlarına..

Necati Atilla Soykan

Arzuhal

Rabbim Bana bir şeyler göster ama gücüm yetsin
Kavgada ellerim, şu en batıdakiğin gırtlığına erişsin
Şuğu üzerime etiketli Şamın, Kudüsün, Moronun
İsterim silinmez yarama bir savaşçının eli değsin.

Öte gitsem şer yerimde kalsam hayırsız adam
Çatlayan toprağın acısını denizler nereden bilsin
Erişkin üniformaların omuzlarından sarkan kader
Sırtıma doğunun duvarı, göğsüme kurşunlar değsin.

Rabbim Bana bir şeyler göster ama gücüm yetsin
Damarlarımda kerbela ayazı, kalbim deli fişkın
Harcı karılan korkunun suyunu gelsinde ölüm çeksin
Bir lokma bir hırka, inanmışlara giydirilsin...

Necati Atilla Soykan

Aşk'a Dair

Ey aşk,
İndir peçeni, kül renginden gözlerini,
Asi yağmurların ateşten ellerine koy..
Ayagımda eski ateşlerin yarası sızlar,
Tuza banmış kalbime merhemini koy...
Avutulmuş çocuklar taşır mektuplarımı,
Köprüleri yıkılmış şehrin saraylarına,
Hangi çiçek şaşarım canlı ellerde ölecek,
Al ruhumun tohumlarını cennetine koy..
Ey aşk,
Yarım kalmış şarkılarını söyleyip,
Gümüştten dalgaların dövdüğü geceye koy...
Söküğü kapanmaz geçmişim benim,
Derdime kalbinden bir damla derman koy..
Hangi tebessümün kıyısında bekler beni
Sevgimin en cesareti, yaşımın on sekizi
Tüm asrın sahibine dualar dolusu mektup
İçine gözyaşından kavuşmalarımızı koy...

Necati Atilla Soykan

Aydınlık Habercisi

Karun bir kağıt zannetti dünyayı, elinde buruşan
Saçları dağınık yoksulluğu ayaklarına çağırın
Binlerce yıllık sömürünün hadım gerekçesiydi
Yine bir kış vaktindeyiz kırmızı halısı olmayan

Sarı sular, saçılan umutların batığını taşıyan şehir
Duvarlar yavaş yavaş yükselen mülteci nehir
Kafdağındamı kaldı merhamet yoksa derinlerdemi
Şehrin sokaklarından itilen sırt Meryem'inmi

Bir meleğin gözünden nasıl bakılır Sodom ve Gomoreye
Altından kumaşları eriten sıcak taşların ilk dersiyle
Kuyulara merdiven sarkıtan sabahmıdır yoksa Hızır mı
Geceyi yararak geçen ilk emir, dağlara bahar emriyle

Çiçekler daha ne kadar susar yeni dünya çölünde
Bulutları çapalayan bir doğulu eli bekler göklerle
Burnumunuzun ucunda kıyamet çağırın yakarış
Yıkılan her duvara bir taşta sen koy, yeni bir nefesle...

Necati Atilla Soykan

Aynel Aşıkâr

Mutlu değilsem sebebidir coğrafyam
Diyeceksiniz ki git istediğin sınıra dayan
Haklısınız hep aynı bahaneyle bayatlar çayım
Yakamı tembelliğe kaptıran ayaksız roman
Hep aynı menzili düşledim, yastığım ziftli saman..

Ben bilmem, babam daha iyi bilir
Bir milleti hizaya sokmak için kaç şiir
Yazıldıysa ölüm fermanı kara, kuru bir tene
Yakın tarih, gayri ihtiyari bir mermimidir
Şimdi kaç genç kayıp ölülerimizin yerini bilir..

Alın terime fiyat biçiyor neo liberal muhafazakar
Yarım şalvarı cebinde tane tane kar var
Eriyip giden zaman mı, yoksa çipsiz gezen kafam mı
Alaturka kalmak için omzumda bakır sahan taşırım
Aşımızı soğutanlar Karun'la haşır olsunlar
Beni bilen bilir, kendi yakama bile yapışırım.....

Necati Atilla Soykan

Azizim

Kıymetlilerim İran halısı üzerinde severken Van kedisi
Güftesi muhafazakar ama merakım perde gerisi
Azizim kitaptan tuğlalar arasında fikir yanıyor için için
Denize sarılanların ayakkabısı mavi yılan derisi

Fikir fahişeleri ayraç oluyor Nişantaşında bir kafede
Bacak üstüne bacak atmanın Fransızcası kaç kelime
Beyaz bir gelecek için tüm insanlığa Çin malı Fondöten
Azizim haritalar son nefesini veriyor Halep nerede

Necati Atilla Soykan

Beklemek Seni

Aşkın yalın halidir kafesteki kuş,
Nabzımın altında elif gibi dimdik,
Neden akşamlar celladım olmuş,
Hangi sözlüğe baksam sensizlik.

Arzuların ırmağıdır ölü yapraklar,
Sevincin boğazda kuruması gibi,
Sevgim Kadim bir duadan sarkar,
Beklemek seni kumdan seller gibi...

Necati Atilla Soykan

Beklenen Tarih

Tutuşturun zamanı kaybolsun çığlık akan iimiz
Harcattık heyecanlarımızı lambasız sokaklarda
Karıştı sonra paslı haerlerine uyuyan kalbimiz
Yağmur konuşmuyor artık işgal altındaki adamlarla.

Damarlarımıza sebep veren kan neden susuyor
Kayıplarımıza yaslanmaktan irkilirken rüyalarımız
Çekip alınan döşümüzden neden geri dönmüyor
Ecelini seyrettiğimiz değilmi rüyasına daldığımız.

Lügatten çıkarılsın yenilgi denen şu tembel matem
Kirlenmiş bir elle yazılmayacak artık makul tarih
Beton duvarlara omuz vuranların hakkıdır kalem
Yarılacak tüm denizler, yazılacak beklenen tarih....

Necati Atilla Soykan

Benden Sonra

Yıllar sonra belkide bir bahar bitiminde
Geride benden bedensiz belkide izsiz
Beraberce ağıladıklarım başkalarıyla gülecek
Belki bir şiirin içinden geçeceğim nefessiz..

Necati Atilla Soykan

Bir Gün

Ekmeğimizin hakkı b l şt k e verilecek
Bölenler dünyayı b l şt k e küçülecek
Kom susu açken tok yatan bizden değil
Zulmetmekte olanlar bir gün devrilecek.

 afağın saçlarını  ren oğullar büyüyecek
Oğullarki güzele hasret kaderi  mmetin
Ta ları yaran nalları atların sırtındaki a k
Heyulası ötekilerin ate imizde sönecek.

Yakındır gökten yıldızlar sönerek düşecek
Rahmanın sebilinden mataramıza vuslat
Güneşin  ıkında deniz buharında gemiler
Suyumuz genzimizden takılmadan inecek.

Necati Atilla Soykan

Celladımı Ararken

Celladımı ararken kendimi urgan elimde buldum
Kumanda ediliyor bir yerlerden gölgem dedim
Üzüldüm ellerime bir daha da dokunmadım güneşe
Neyse ki biraz gencim yani acım telafi edilebilir
Öyküsü olmayan yollara dahi matem tutmuşluğum vardır
Şunada inanırım ki inanmış iki adamla kaf dağı dahi geçilir..

Çıkılmadık tepe kalmasın dedi bir şiirinde dostum
Oysa tökezledikçe irkiliyoruz insanlığımızdan
Dünyanın serab olduğu aşkın ilk hecesidir amma
Neden fani bir elin teyidini bekleriz her defasında
Çığlıtlar içinde kıvranırken girdap içinde aynı mana
Keşke eriseydim dedim şu yokluk denilen ırmağa ..

Dibek taşındaki korkuya ölüm, inanca yaşam gerek
Siyah arabalar geçer önümüzden endişelerimizi frenleyerek
Müsveddelerden konuşmak kılpayı kaçırılan namazdır
Kuşku denilen yastığı başımın altına koyanda ben çekende
Köleler susadıkça efendilerin kırbacı nasılda acıdır..

Akıyor siyah damaklardan çürüyerek ebter fikir
Bu nedenle çarçabuk ölüyoruz silahsız muharebelerde
Orta sınıfta kalmanın idraki kucakta sımsıkı ekmek
Cellatların usanmadan birer birer saydığı insanlığımız
Kitaplara ayrıç olmaktan kurtulamayacak hayal edilen emek
Tebdil-i kıyafet çareler arıyoruz kütüphanelerde ağrısız....

Necati Atilla Soykan

Cinnet

Kaf dağından kaçıp çağın üzerine inen cinayet
Cinnetin yeni adıdır tükettikçe cıldıran insan
Prometheus'a omuz veren ne toprak nede ateş
Bölücü bir aşk tüm zamanlara öfkeyle yaslanan.

Sıradan tutkuları makinalar yaşıyor vitrinlere
İhtimaller polemiği örümcek ağında manzara
Yasaklansada acı görsel bir şölenle bağıracağız
Yaramız emanet verilmiş kaybolmuş mektuplara.

Heyecanları utandırıyor Tanrım yokluk kırbası
Namusluca yaşamak geri dönmeyenlerin şarkısı
Bu yüzyıl ki namluya çırpınarak yüklenmiş öç
Bir kucak dolusu siyah kar ve içinde kan pıhtısı..

Çağdaşlarımız geçmişin fotoğraflarını yakıyor
İrin akıyor ellerden ki! tarihte böyle başlamıştı
Telaş içinde cinnet manşetlerde lanet okuyor
Taammüden işlenen cinayeti devrim sayıyor...

Necati Atilla Soykan

Çağrımız

Ayrıcalıklığını dünyanın bizler şiir yazarak kaldırdık
Utanmıyordu efendiler gökyüzünü karaya boyamaktan
Demirden atlarıyla yağmuru yağmalayan savaşlarına
Çürük dünyanın üzerine taştan kalemlerle faniliği işledik
İstedik ki nehirler seyrini çevirsin yitirdiğimiz zamana.

Duyduk ki geceye güneşi çalmaya kalkıyormuş korkaklar
Oysa gecenin kara rengidir güneşimize uyan çağrısını yapan
Şimdi ölüyoruz lakin yine bir şiirle dikileceğiz karşınıza
Örüçlü ağızların suskunluğu rüzgardan mızraktır kötülere
Selam olsun son çağrıyı aşk bilene selam şanlı kavgamıza.

İsim isim ölüyoruz lakin coğrafya coğrafya diriliyoruz
Analarının taradığı saç kardeşleri dağıtsada Ümmetin
Aynı çağrıyla kuruyan boğazlarımız birlikte ıslanır iftar vakti
Kapısında yeşil evlerin kumdan türküleri eserde yeryüzüne
Şimdi şeytana zincir vurmanın, dirilişi mekteb yapmanın vakti..

Necati Atilla Soykan

Çepeçevre Ölüm

Bir ateş yakayım dedim dünyaya suskundu gece
Kürek taşıyorlardı mezarlara insanlığı yatıştırmaya
Bir kalıp sabun aldım vardım ölümün ellerini yıkamaya
Ak saçımdan bir tutam bırakarak aynanın önüne
Ben geldim, ben geldim dedim yorganına sarılmaya..

Nede az kalmışım karanlıklarda korkum belkide ondan
Kalbimi yaran bir söz vardı ölüme anlamını katan
Sonra kendini astı yağmur zardan ince sarı yaprağa
Unutsanız hayalet olurum hatırlasanız kırık resim
Bir çift gözüm vardı oda akacak sonunda ayaklarınıza..

Kar içimde yanarken lambalar kararıyor kumdan tepemde
Üşüyor olsam sesimi duyarmı İbrahim'in ateşi
Taşarak akan kaderin ağından kim kurtarır ki son nefesi
Kimildayamıyorum düşüme oturmuş tahtadan mihver
Ayaklarımın ucundan açılan sonsuz kapı karşımda mahşer..

Necati Atilla Soykan

Çığlık

Diyorumki geceyi çoğaltsak bir merdiven altında
Salıncakta unutulmuş çocuklar belkide boşluğunda
Fişlenmiş sözlerin hircundan kaç yarın çıkacak
Saklamıyor bizi kitaplar, düşük cümleler sokağında.

Mesela "Ben" denilen ülke neden faşist olur sonunda
Çığ altından kalkanların kaderi benzemez kimselere
Okumuş adamların kalemleri ne zaman yosun tutsa
Eli poşetli adamlar Mehdi görmeye başlar tramvayda..

Necati Atilla Soykan

Çocukluğum

Kar'ı gökten melekler indirirdi yaşıım altı,
Büyük resme bakmak gerek derdi babam,
Avucumun içinde kiremit tozundan kına,
Tüm kitaplar kutsaldı, tozlarını alırdı anam.

Dayım tutuşturduğunda elime ilk kitabı,
Kapak resmindeki adam ufkumun anahtarı,
Ninemin dilinde zikir gözlerimiz yaşarırdı,
Filistinde bir Müslüman şehit olduğu zaman.

Uyumak oyundan hayırlıydı bana yaşıım altı,
Siyah beyaz ekranlarda rengini arardı ablam,
Şiir okurdu abim zindandan mehmete mektup,
Şusardı ev şusardı gök Kur'an okunduğı zaman..

Necati Atilla Soykan

Damarlarımda İsyân

Bir şehrin isyan damarları ihanete kesmişse
O şehrin duvarlarına yüzyıl sonrası resmedilir
Kahinler bağırır şamdanlardan tarih avuntusu
Vitrinlerinde zakkumdan elbiseler sergilenir.

Acı değdiğinde anlaşılır çıplak ölüm sarkacı
Yeniden yazılmak ister tüm güzel kitaplar
Azaldıkça nur, nasılda azıyor siyahın tonları
Zıttı olmasaydı eşyanın koparmıydı yıldızlar.

Günden güne sıyrılıyor aklımız kalbimizden
Fark edilme belası sızlatıyor karınlarımızı
İndiğimiz yerin toprağı daha kurumamışken
Bir buğday tanesine sıkıştırmışız yazgımızı...

Necati Atilla Soykan

Deli

Yırtılır akıl bir deli giydiğinde ama ahenkle
Uykunun koynuna girer karabasan gibi çığ
Yutar en afilli yanını rüyaların çinko tadında
Hangi akıl çıkarır aşkı meşkin kuyusunda.

Yarası sızlasa kabuğundan elmalar yapar
Dörde bölünse gece çekirdeğinden güneş
Nadir zamanlardır omuz omuza susmak
İğne deliğinden pencere, içi dolu zambak..

Necati Atilla Soykan

Dervif

Gündüz güneŖi, gece ayı aramaz
Masivaya sırtını dönmüş de dervif
Namazla yorulmak ne büyük haz
Nice erlere eceli secdede gelmiş

Yok iken şükür, var iken vermek
İlahi korku, gül üstünde kelebek
Kibir güneş olsa karanlıktır nimeti
Aynada her dem ölümü görmek

Yanarken kalbi, küldendir gözyaşı
Sırtında kırk yamalı fanilik libası
Taştan yatağı, kuş tüyü tefekkür
Dünya pazarında yanmaz lambası..

Necati Atilla Soykan

Devrim Risalesi

Bir kibrit yak, binlerce umudu tutuştur
Zamanı firari gözlerden oku
İmandandır yaklaşmakta olana yaklaşmak
Matarana sabrını, öfkeni koy
Sulara yol gösterecektir gök
Sen beklemekten usanan aşkı örgütle
Kuruyan toprakları yağmurlar omuzlasın
Elbette! Batmamak için doğacak güneş
Mazereti yok savaşa gidecek kervanın..

Fırsat kaçırmayacak ayaklar lazım yola
Gergin ve ızdırabı olan
Acılar ki, devrimci yürekler eker dünyaya
Penceresiz evlerden değişim çağırın dualara
Hak edilmiş beklemeleri yazsın kitaplar
Ufukta yeni bir medeniyetin sancısı var
Kötünün kalesi, gri kağıttan duvar
Öyleyse bir taşta sen atmalısın
Bekliyor Kadınlar, çocuklar ve mazlumlar...

Necati Atilla Soykan

Diriliş Şiiri

Merdiveni dünyanın çekileli ayaklarımızın altından
Bir Ortadoğu masalıdır sonuna hiç varılamayan
İlk kibritini yakan şu şahdamarımızın yanbaşında
İsyan ateşidir şimdi ölümün köklerinde şahlanan.

Fikrini ve kılıcını bileyleyip gümüş suların döngünde
İstirabını çekmelisin Ümmetin güneşsiz tepelerinde
Duymalı sonsuzluktan gelen zaferin fısıltılarını
Şahlanırken doğu, korku batının mermer gözlerinde.

Çıkar ellerini cebinden kardeşim şimdi diriliş vaktidir
Çivisi çıkan zulmün pası damarlarımızda tetiktedir
Zincirlerimiz gerildikçe ses geliyor ruhu rehin adamlardan
Sonrası yok fecrin, düğümlerin çözüldüğü vakit şimdidir.

Necati Atilla Soykan

EndiŖe

Ŗeytanı lanetliyerek baŖlıyorum Ŗiirlerime,
Ruhum çalkalanır kanlı mendiller üzerinde,
Bu ağın yastığına baŖkoymaya ürküyorum,
Tanidik yüzleri bandırarak dizelerim üstüne,
Esmer tenli suskunluğuma içler geçiriyorum.

Mühürlenmiş kapılar taşıyorum bu yürekte,
Boyun büktüğüm kayıp yıllarımın ertesinde,
Geceler yalnızlığın cehennemidir biliyorum,
yılanların gözlerinde alev kültrenginden rüya,
örümcek ağından kefen mezarımda üşüyorum..

Necati Atilla Soykan

Eskiden

Eskiden ülkeler olurdu
Masalları olurdu kahramanları olurdu
Gökten analar kınalı yıldızlar toplar
Erkeklerin göğsüne nişan olurdu..
Güzel ruhları taşıyan yeşil gemiler
Bardak bardak merhamet
Namazda omuzlar yanyana olurdu...
Evler olurdu ışığında rahmet
Hızır çalardı tüm kapıları
Ekilen yenir dikilen giyilir
Yüzleştirilirdi aç ile tok
Yetimlerin ağzında iri lokmalar olurdu....
Herşey eskidendi
Eskidendi sızlayan yaralara şükür
Kıyılardan taşınırdı sabah
Omuzlara ılık ılık akan gece
Mum ışığında tefekkür olurdu..
Eskiden ülkeler olurdu
kızaran yüzleri insanların
ipekten kumlara fışkıran vakar
eller dualara yastık
Gözkapakların altında yağmurlar olurdu...

Necati Atilla Soykan

Faşistname

Ne sorunlu insanlarsınız siz öyle,
Teniniz esmer, kıyafetleriniz kara, gözleriniz mavi değil
Hem doğulusunuz hem de Arap
Yani gericisiniz ve bir o kadarda anti demokratik
Ne giyseniz yakışmıyor, üstelik fit değilsiniz
Korkarım birde hastalık getireceksiniz organik yaşamımıza
Sabunsuz elleriniz, parfümsüz elbiseniz...
Aman Tanrım! Batıdan geleni yok mu bu mültecinin
Açsak evlerimizi şenlense estetiğimiz
Alkışlasa sanatçılarımız, sevgili aydınlarımız
Mesela konserler verilse banka hesapları gerilse
Eyfel'i aşsa Muasır medeniyet seviyemiz
Rahat etse Beyaz Türklerimiz ve sevgili faşistlerimiz...
Go home, yani git, yani öl hatta yok ol
Batılılaşıma serüvenim bitmeden gözümünden kaybol
Şimdi Paris olmak, Londra olmak varken
Şamlı, Halepli, Hamalı olamam
Kedimin tıraşı geldi kuaförün önünde yalın çocuklarınız
Demografik migrenim tuttu lütfen uzaklaşınız

Necati Atilla Soykan

Gidenlerin Arkasından

Ne zaman acile düşse bizim mahalle
Yorgun bir şair koşar kan vermeye
Bu şehir çakal sesleri ve konfor düşkünleri
Cimrilerin dilinde cömertlik tarifi
Çilehaneleri biletli müze.

Otobüs bekleriz alıp götürsün bizi
Hizasında dursun oğullar çelikten babaların
Akıp giden ne varsa yanımıza yoldaş
Boyumuzu aşan koca bir şiir ve bir avuç toprak
Toprak ki hikayemizi özetler oluşumuzu ve sonumuzu
Nihayetinde kalbimiz dalından düşecek yaprak..

Sanrılar görür marka Müslümanları deri döşeklerde
Madem inanıyorsa, neden ölüme ağıtkar
Geride kalan kaç ev, kaç hisse
Savaşmadan aşk, alınterisiz sefa
Olasılıkları sıralıyor, antika dolu rafa..

Yokluğu varlıkla takas mağdurları dünya pazarında
Aynalar kırılıyor sarı akşamlarda
Okçu tepelerini boş bırakan aymazlar
Beş yıldızlı otel odasında romanınız yazılıyor
Kahramanı müteahhitler, kolejli muhafazakarlar ...

Ah derdim! Kaç cumada yalnız kaldın, kaç kavgada
Yürek faturası çıkarıyor zamane dervişleri
"Bir gün gelecek" avuntusuna tütünden narkoz
Sayımı yapılmamış adamlar aranıyor, meydanlar sessiz
Kurtarıcı fikrin kapısında kitaplar dolusu moloz
Bir hilal uğruna kaç yiğit kalır meskensiz...

Necati Atilla Soykan

Göç Toplar Kalbim

İkiye böldüm ruhumu olacak iş mi bu demeyin
Sözün ağzında bıçak, sükutun elinde anahtar
Kimi arasam pergel altında eski küller topluyor
Kırk kilitli kapımı ısrarla çalan akıbetim ihtiyar

Karmaya gelmiyor hayat, dağılıyor hayal masası
Boşluk arıyor ölüm ağzında engerek lokması
Gözyaşım yaza kaldı çatımda yağmur yumağı
Kahr azaldıkça açılıyormuş yaşamla ölüm arası

Fikrin ızdırabıdır Müslümanın alamet-i farikası
Sofrasına kuşlar iner, sırtında eceldir çantası
Ben kitaplarda ararken bu hali polis bastı evimi
Yaka paça siyaset esir aldı göç toplayan kalbimi

Necati Atilla Soykan

Göğsümde Sızı

Benim göğsümde yıkık şehirlerin tozu toprağı yaşar
Sular taşıyın karıncalar yıkanmakla geçmez acılarıma
Defalarca süngülenmiş doğmamış güneşlerim var
Onsekizimde sevdiğim ölüme, kırk yaşım ağıtlar yakar.

Kimşeleri çağıramadım açtı susuzdu evimdeki gölge
Ödünç eller bekledim hep Müslüman tertemiz eller
Asyadan,Afrikadan ,Şamdan ateşin tamda ortasından
Sırtımızı umuda sıvazlıyacak kaleme ve kılıca varisler.

Şu yaşadığım şehir ruhumun tenine yanaşan gri fırça
Ö nedenle yağmuru severim tutmaz faniliğın boyasını
Saatleri katranla kapasamda Halep'te zaman hep şimdi
Şeytan sızlanıyor çektikçe ruhum doğunun sancısını.

Necati Atilla Soykan

Gün Yaklaşırken

Saçları çeken gece ayazında namaz
Fırtına tutmuş avuçlarda dirilişe kucak
Şu dünyanın lekesi çıkmaz gömleğini
Birde hep geceye yakıştırılmış derdini
Mağaralarda tutuşan Nur aydınlatacak

Asfaltı çekilen şehirler, kuruyan nehirler
Felç edilmiş bahar, su, toprak ve azizler
Kuru ağaçları ateşle tanıştırma vaktidir
Mushafa mızrak arasın karanlık gölgeler
İlk tokatı atacak ulu bir meleğin elleridir

Ürpererek uçarken akıl, kafeste sorgular
Doğudan Batı'dan yarasalar ve kılıçlar
Her gün batımında sorgulanan cinayet
Heykelleri uyuturken nöbette zambaklar
Gömleği ipekten, cinnetinde medeniyet

Kulaklarımız İsrail'in suruna gün eker
Kısık sesiyle rüzgar toprakları örgütler
Şimdi bacalarda öksüz güvercinler toplanır
Bir inşirah çağrısıdır mimarı aşkın işçileri
Zülfikarın vaktidir karşımızda leş sürüleri...

Necati Atilla Soykan

Halep

İkiye yarılan kalbimin bir yarısı Halep
Molozlar arasında kaybettik zeytin ellerini
Zaman karanlık odalardanmı taşar hep
Keşke ben ölsemde sen kırsan zincirlerini.

Sela sesleri yırtıyor uçakların ciğerlerini
Güneşimizin avlusunda ayaz yanığı Halep
Ezanlar taşır Ebabillere yorgun haberini
Ok yayına sarılmış Selahaddin bekler hep.

Necati Atilla Soykan

Hayat Dediğın

Hayat bize sunulan bir çiçektir
Açılmamış zarfların heyecanı
Celladın girdiğın kavgalarda yaşar
Kavgalar ki var olmanın adı.

Ve iyi dostlar edinmeli insan,
Dağlar gibi sırtını yaslayacağı
Yalnızlık boynumuzdaki yağlı urgan
İnsan ki insana en güzel armağan....

Necati Atilla Soykan

Hiçlik

Hiç faşist olmadım, etnik sevmelerimde olmadı
İçimden yeşil suları kazımak için her akşam hançerlendim
Dinmeyen acısını dünyanın, Müslümanca sorguladım
Derdinden başkasını dert edinmek imandandır bilirim
Alnımın ortasından vurulmuşum gençliğim ile
Kaygımı dipsiz sulardan çıkaracak Hızırlar bekledim.

Ben hiç lümpende olmadım, terimden soğuktu sokaklar
Lakin kibrin heykelidir bana dünyaya mıhlı zengin
Tanrıçılık oynuyor yazarlar, bürokratlar
Orta doğunun gettolarını kara kalemle çizende kalmadı
Şilginin keyfi, hep konforun ağzında mı bekler
Üstü çizilecek ne çok geçmişim var
Ben kendinden saklanan bir hiçim, Allah yar....

Necati Atilla Soykan

İnşirah

Yanmış buğdayların çöl rengi Yakubun gözyaşı
boş kuyu/ insanlığın yazılmış kaderi/ ısırılmış elma
Göğüsümüzü yaran o ilahi kelime/ inşirah..
Ve her zorluğun ardından vardır bir kolaylık
İlk gerçek ilk matematik ilk mekteb/ ya sabır...
yeni güneşler alacak dünyalık karın ağrılarımızı
sıgmadık gözyaşı kalmayacak merhamet havzına
yağmur nasılda okşuyor hem iyiyi hemde kötüyü
gazabı aşan rahmet/ Elif,Lam,Mim/ Ya Rahman Ya Rahim.....

Necati Atilla Soykan

İşçiydi Benim Babam

İşçinin eli ateş, gözleri kızıl kardır
O ellerin şahidi sabah güneş, gece aydır
İşçiydi benimde babam, iyi adamdır
Rızık çadırında helali göğüsleyen direk
Katranlı gömleğinin cebinden boğazımıza
Düğümleden giren ak lokmadır..

Modern dünya kurusun istiyor işçinin teri
Şoğumadan hakkını verin diyor son nebi
İpek fularlı adam bağılıyor yaşasın proleterya
İşçi marşı bastırdıkça seviniyor ezan sesini
Nişantaşında kristal camekanlarda Das kapital
Sol ağlıyor, burjuva gülüyor zincirleri kırılmış abi.

İşçiydi benimde babam alnında beyaz teri
Bir lokma bir hırka, muşambadan seccadesi
Sofrasında yoksulun eli, helalden yevmiyesi
Aynı ellerde nasılda dolaşiyor kahrolası sermaye
Yaşasın bir lokma bir hırka devrimi..

Necati Atilla Soykan

İşsiz Adam

Bankın üzerinde dalgın gözleriyle
Yüzünü dayayıp yaşamak denilen şeye
Sevinci eksildikçe çoğalır geceleri
Susarak yutkunur gurbet nefesiyle.

Bir gök var birde sen, yalnızlık denilen
Dağıtır tüm sesleri yırtık ökçen
Örselenir her sabah gazete sayfaları
Sen düşerken kalkıyormuş ülken.

Taşımıyor evler seni eskisi gibi
Kimseler sormaz kapıların sessizliğini
Yağmur alınmış, güneş küsmüş kime ne
Unutmuş bir dost bir dostun elini..

Yarım kalmış dallarda güz şarkıları
Eve boş giden babadır taştan çığlık
Yaşına yüklenmiş tüm ölülerin ağıtları
Hangi bahçeye baksa sanki bataklık...

Necati Atilla Soykan

Kader

İç geçirmeden yaşayamadığım şu ömrümde
Ağrısını çekemediğim acıların neşesi yaşar
Saatimi kör kuyular içinde kurmuşda kader
Uyanamadığım sevinçler ben kalkmadan batar.

Necati Atilla Soykan

Kahrol Amerika

Güverteden simit attım martılara
Onu da kaptı kahrolası Amerika
Usulca dünyanın kenarında bekledik
Çıldıran zamanın ağından kaçarak
Kabil'in cellat öğütleyen eli
Petrolün karasından kan sızdıran demokrasi
Mesela bir dolar kaç huzur yapar
Duymasın yoksa vurur bizi Amerika...

Kenan'dan kaçırdığın kuzuyu, Fırat'ta kurt yaptın
Bu hikaye böyle olmamalıydı sende bilirsin
Dinleniyor cehennem sen ayaktaiken
Kapisını kırıp girdiğin tutsak sabahların
Altını çizecek kayıp çocuklar yaptıklarının
Bir kurşunun bir evden kaç yarın siler
Bir gün hesabın sorulur Amerika....

Saçları dağınıkken güzeldi gökyüzünün
Kan kırmızı ellerini çalmadan
Biliriz sen bir ölüsün, uçaklarınsa hayalet
Her iti ürküten çürük bir taşır
O taşı tutacak milyonlarca firari ellerimiz vardır
Budanan evlerin kapılarında oğulsuz ana
Biz ağladık sende ağlayacaksın Amerika....

Necati Atilla Soykan

Kardeşim

Kardeşim artık geçti geçecek olan
şimdi sessizliği bozmalı gelmekte olana
ırpınan heyecanımızı yerle gök arası
Bir sütün gibi dikmeliyiz çağın ortasına.

Yollar ne kadar uzak olursa olsun
Menzili gözlerimizin ucunda taşımalı
Ateşi koltuğumuzun altında eğitip
Pihtılaşan dünyanın göğsüne koymalı.

Çarpışmadan gırtladıma inen korkuyu
lml tırpanlayıp kalp şehrinden kovmalı
Tüm kuşkuların tohumu düşmeden rahme
Zaferi destanlaştırıp ağızlara koymalı.

Kardeşim gelmekte artık gelecek olan
şairler kulelerden inip ölümü anlamlı kılmalı
Toprak avulayacak samimi elleri bekler
Allah'a hasret tohumu, terimizle buluşturmalı..

Necati Atilla Soykan

Keşmekeş

Büyük harflerle başlamak istiyoruz her şeye
Geçmişin örselendiği iri kıyım kentlerde
Bir çeyrek altın yada bir kucak ekmeğin muhasebesi
Bir ömür yırtık file içinde nasıl geçerse..
Emaresi insanın siyah yada kahverengi
Yalnızca suyun terkettiği yüzlerde soyutlaşan endişe
Toprak olmayı özleyyoruz kırık dal sesi gelince...

Ötekinin merakında pişmeseydi bizimde hayretimiz
Çırpınıp durmazdı peşimizde tercümeler
Külçelendikçe şiir, mahkûmiyet yiyor aşk
Ah Elbiseler! Siz olmasanız kim saklar bilmediklerimizi
İmkan dahilindedir şöhrete karşı su-i zannımız
Keşke geçmeseydi yarası sırtımızdaki hançerin
Dünya labirentine girdikçe ciltleniyor kara kutularımız..

On milyon kez ölüyoruz aynı vitrinin önünde
Oysa bir kere yaşayamıyoruz bir cenazenin gerisinde
Kendimizi taşlamadıkça uykuda sırtımız açık kalacak
Uyku deyip geçmeyin hayatı hep yarım bırakacak
Eve sebepsiz dönmeyi düşleyen bizden değil
Ahşaptan kelebekleri, geç kalmış baharlar yakacak..

Geriye döndüğümüzde onur zarf içinde sunulmadıkça
Sabitelerimiz koca karının elinde seğiren iptir
Kasıt aranmaksızın tekfir ediliyoruz bilbordlarda
Platonun mağarasından çıkmak için kaç bin kitap okumalı
Hala kursağımızdayken yasak meyvenin acısı
Belliki başımıza çorap örecektir yine cevapsız felseve
Derimizin altında biriken tanıdık ihtimaller yarası...

Necati Atilla Soykan

Kızıma

Güçlü kitaplar gibi sarıldım sana
Kütüphaneni dizdim doğudan batıya
İyi insan olmak için çokça sayfalar çevirmelisin
Bir şiirin olmalı merdiveni öksüz semaya
Tefekkür bahçende kandilin hiç sönmesin
On yedisinde yeni bir dünya düşleyesin..

Saçının her teli bakışlardan kaçan arın olsun
Vakarından, irine batmış caddeler kurusun
Meryem'in ayaklarını arar çağın zakkum sokakları
Karanlığa ak yağmurlar gibi atılan hicabın olsun
Şanma yaşam denenecek kadar çok uzun
Ölüm her dem gözünün önünde dursun..

Necati Atilla Soykan

Konforumda Sızı

Usul usul ölüyoruz lakin yaşı sorulmayacak ölülerin
Mutfak tezgahında tikiş tikiş atalarımın dini
Yıkayacak eldivenler satın aldım sahafın birinden
Ne çok bulaşığımız çıkıyor modern tecritten
Yahu! Satın almasız çıkışı yok mu bu dünyanın
Sınırımızda iadesi yapılırken fazladan insanlığın...

Bu sandalyede eskidi yeni bir koltuk lazım erkimize
İspirto alevinden milliyetçilik ısıtıyor muhafazakarlığı
İhaleye açılmış lügatteki tüm liberal sözcükler
İş takibi yapacak liyakatli adamlar aranıyor nargilede
Hayır! Hayır! Sizleri tenzih ederim saygılılarımız
Hatırladınız mı "Adalet" derken yan yanaydı kollarımız...

Bir sabah gelmeli ve kardan daha aydınlık olmalıydı
Derken konfor taşındı tefekkür evlerimizden kaçtı
Yine de doğu klasikleri okunmalı yerli kalmak adına
Siniyi kaldırmayalım yerden, masamızda Yunan filozofları
Ayak ayak üstünde Kur'anı anlamadığımızı söyledi abi
Ben külünü boşalttım, yorgundu namaza kalkamadı...

Modern dünya bronzlaştırıyor şuurumuzu cazibesıyla
Biraz şiir, biraz sinema çokça kitap ve birde perşembe halkası
"Nefsini bilen Rabbin bilir" bir türlü matbaadan çıkmadı
Kim bilir şimdi kaç şiir yazılıyordur yıldızların en uzağına
Yine de Ensarlık sınavına girmek için çoğalıyor başvurular..

Necati Atilla Soykan

Kördüğüm

İsmarlama yağmurlar gelip vurmuşken alnıma
Mum alevinde terleyen bir kar tanesi olaydım
Belki ıssız bir denize karışırdı şu yalnızlığım
Belkide tutunurdu bir buluta sel olurdu canım

Beni tarih yazmasın ucu kör olsun kalemlerin
Hangi sabah çağırır artık uykuya dalmış ölümü
İhlamur ağacının kokusudur eski gülmelerim
Babamın duası çözer ancak bu kördüğümü....

Necati Atilla Soykan

Kral ıplak

Doğuyula batı arasında her gün iç çeker insanımız
Kimimiz melon şapkaya kimimiz kaskete esir kalmışız
Yerini gösteren olmadı kıblenin dağılmış zamana
Heykeller şehrinde karanlık yağmurlara dalmışız

Hançerlenirken göğsümüz sırttan yırtıldı gömleğimiz
Şuurları iğdiş eden düşmanın töresine devrim dediniz
Ruhsuz keyfiyetle dama çıkartıldı ayak altı kemmiyet
İthal senfoni eşliğinde battı karaborsa siyasetiniz

Derken su uyandı, asırlık küller içinde insan anlaşıldı
Kırık kapılar ardında saklanan merdiven göğre uzandı
Minarelerden bağırdı tarih dilleyen adam “Kral çıplak”
Perdeyi çeken sarı elin ağzında irtica son lokmaydı

Söküldü eski dikiş ama göçmendi beklendik kumaş
Tımarlanmış ölülerin hizasında ela göz ve kara kaş
Tevhid lambasının dibinde dünyaya ipek şal giydirildi
Mataramızda deniz suyu, bir dirhem aşk ve eğik baş

Kör, sağır ve dilsiz iniyoruz ihmallik evlerimizden
Yinede bir inkılab bekliyoruz kayda geçmek için
Çehremizi uyandıran bir tokat gelse sahih bir elden
Kaldığımız yerden devam etsek en başa dönmeden...

Necati Atilla Soykan

Kudüs İslamındır

Annesi öldüğünde babam, merhametini duvara çivilemiş
O gündür acılar yapraktan kayıklarla geçer önümüzden
Ama bir mümin ölse yıkılır rüyalarımızda koskoca duvarlar
İçimiz her sabah aynı acıyla kalkar mermer döşeklerden.

O yüzdendir ki Kudüs yetim bir çocuğun saçlarıdır bize
Hangi teline elimiz değse, oturur yanibaşımıza melekler
Safları sımsıkı olmuş yeşil rüzgarlar eser altın sarısı yüzüne
Gözyaşından tohumlar serpmiş omuzlarına son peygamber.

Kudüs! Ortadoğunun kırık penceresi, ümmetin hal aynası
İbrahime gül bahçesi olan ateş, Musa'ya yol olan deniz
Tutuşur tırnaklarımız kazıdıkça örten karanlığın astarını
Göğsümüzdeki mağaraları yıkan nur aydınlık habercimiz.

Kımıldayan kuru toprak, ölü ayaklarımıza tufanı emrediyor
Cetvelle çizilen haritaların göğsüne eklenen kader değişecek
Atlarımız koşturtukça Firavun saraylarının sıvası dökülüyor
Seni düştüğün yerden kaldırmazsak, Mekke, Medine düşecek.

Necati Atilla Soykan

Kuşatma altında

kalmalıydı ateş küllerin altında ısrarla
hiçbirimizin kimyası bunu anlamamalıydı
söylemekten utandığında şarkı,
şiir baharın tozunu kaldırmadan mırıldansaydı
hatalarımızın toplamı kadar kıyamet
çağırmasaydı dolunay, kayan yıldızları
ah tesadüfler! ah yalancı kehanet!
falınızda kuşatılacak, yine kaç yoksul kent...

Sarı benizli terziler, sarhoş keyfiyet, taştan kemmiyet
değerlilerinizin gömleğinde kırmızı şarap lekesi
neden önden yırtılıyor döşünüz
bu ateşin benzini havyarlı ağızlarınızdan mı
kaç çocuk, kaç milyon anne eder desek
kapatır bu hakikatı operanızın son çığlığı
umrunuzdamı çiçeğin toprakla raksı
biz yangınlara döşek hazırladık
ortadoğu kül olmuş, defilenizde gri atkı...

Necati Atilla Soykan

Kuşlar

Kuşlar uęun dñnya denilen mezarlığın ۆzerinden
Kanatlarınızda ۆtelerden kaybolan yitiği getirin
Gۆkle toprak arasında heyecanla bekler ilk cemre
Gerilen ęaęın buzdan damarlarına ateşi evirin.

Kapılarımızın eşiğinde katlediliyor bekleyişler
Cumbalı heykeller sırtında yeni dñnya dñzeni
Kaldırımlarda taştan sñvariler, ęivilenmiř gۆzler
Minareleri yuhlatıyor kıızıldenizin boğulan kini.

Kuşlar yol gۆsteriņ kaybolmuş şafağın yazgısına
Çivisi ęıktı karanlığın kñle savruluyor bahęemiz
Tek yñrekten atılan ęapalar bulandırmaz denizleri
Yansın sñnmñř ocağımız, ısınsın kardan ellerimiz.

Necati Atilla Soykan

Mendilimde Kan

Eğreti doğdum dünyaya cebimde yeşil engerek
Tasamı karıncalar bekler, süttten kesilmiş sabah
Aklımı imara açmışımda kapıma kitaplar yıkarlar
Mayam toprak olmasaydı nasıl tutardı sırtım bıçak.

Beni ilkin annem anladı çantamda söğüt ağacı kalem
Her sabah doğuyu batıya küstürürken kör olası kasem
Üryandan kapılar araladım paramparça anahtarlar
Çıgılık olduğumda babamla yan yanaydı seccadem.

Bir yanımda yaşamak ağrısı bir yanımdın ecel kaygısı
Hep bir anlatacağı oldu ihanetlerin teneffüs arası
Adımı koymaktan korktuğum hiç bir şiirim olmadı
Ölü erkek heykellerin başında siyah şapkalar yarışı.

Yalan dünya denizi üstünde demirden binalar gezer
Kalbim ırmak olmuş Kenan'da akacak kuyular seçer
Bilinmez nedendir karlı dağları ılık rüzgarlar emzirir
Mendilimde kan, penceremi karabasanlar bekler.

Necati Atilla Soykan

Metroda ığlık

Ŗu çürük çağın asfaltlarında kalabalık kininiz
Oysa usulca yuvarlanır aranızdan sessizliğimiz
Metroda bir dervişin tefekkürüne dokunuyor
Firavun damarından beslemeli en kirlileriniz.

Elinizde küflenmiş anahtar karanlık odaların
Paslı yüzleriniz bir araya gelip zulmü alkışlasın
Ertelenmiş günlerimizin pususundaki zakkum
Yangınlar çıkartırsınız içtikçe zehrini dünyanın.

Omuzlarınızda taşıdınız bir tabut ikide maymun
Beyninizin suyunu içtikçe şımarıyor fraklı Karun
Yakıtı insan ve taş olanı kışkırtıyor bakışlarınız
Sizi o gün ne su temizleyecek nede kuru sabun.

Necati Atilla Soykan

Modern serenat

Her yer kanarken göğü çizmenin kinayesi
Modern zamanların beyaz adam müşkülü
Tüberküloz olmak bizim güneyli kaderimiz
Anatomimizi ayarttıkça beyaz önlüklüler
Azıyor fastfood'dan müteşekkil ülserimiz.

Üstümüzü çiziyor kola kapağı ağzında martılar
Kilitleniyor kapılar dünyaya saba makamında
Huysuz yağmur tüm hazlarımızı etti viran
İpe alışırken ölüm sarı odaların pulluklarında
Tutulur yanımızı arıyor üç beş kaygılı adam.

Ah! yanmadan önce birbirimize sorular sorsak
Hazırlıksız yakalanmadan şehvet kursaklarda
Zonkluyor küllükler sıkılmış olmalı felseveden
İşaretleyelim birbirimizi tarafgir kumpaslarla
Sonra kaçak çaylarımızı içelim aynı demlikten

Necati Atilla Soykan

Monaliza Saat Kaç

Monaliza söyle bana saatin kaç
neden şiir yazamıyorum bu şehirde
bakire Meryemin gölgesinde kızıl düet
caddeler tütün sarıyor gömleğimizde

yılanların ağzında emperyal şarkılar
besmelesiz beyaz saraylarımız var
siyah adam dalmış cazın serenomisine
monaliza ruhumuzu sarı ışıklar çalar

monaliza söyle bana saatin kaç
aklımı çıkarıp versemmi yağmurlara
tramvayda parfümün mahrem dansı
sakın teslim etme beni modern tiranlara

dinlenen telefonumda okyanusun hışırtısı
"no woman no cry" belkide tam zamanı
tutsak kopacak hayat ne kadarda reklamsı
Monaliza topla eşyani doğuya hicret zamanı...

Necati Atilla Soykan

Muhasebe

T llerini yırtıp kırk yılıma sığdırdığım
Şilik kitapların kaderi yanmış defterimde
 t s  olmadı sabahlarımla yetişmek kaygısıyla
Vandalları hiç alkışlamadım oysa
Ama şehrin damarlarındaki isyandım
  Birg n   denilen umut kırbacı sırtımda...

Otobüsü kaçıınca dünyaya hiç k smedim
Yırtarak girdim kitapçılara her defasında
Yasak bir el aradım peş peşe kaç yıl
Bir tohum eksin diye hıncımın tazecik dibine
Yeniyi çağırmak için yeni bir dünya adına..

Şaşırdım dünyanın ihanet yorganına her gün
Kuyudan su çekip köpeklerle verecek ahlak yok artık
Çünkü ayakkabılar uzun iplerle gerilidir hazza
Ben serçelerin sırtında ezan dinlemeyi sevdim
 iir kazıdım ürkmüş atların nal saçaklarında
Uyuyan g   slere el de memişlere de dim..

Necati Atilla Soykan

Musibet

İnsanlığın başında musibet, duvardan ağılarıyla
Önce ruhumuz sonra yüzlerimiz maskelendi
Şimdi ellerimiz suda yüzen ağaçlara benziyor
Ölü balıklar gibi gözlerimiz boşluğa meyillendi.

Leakelenmiş dünyanın koynunda ayrılık sancısı
Üstüne basacak ayağın gölgesindeki örümcek
Kimse bilmez devrilmiş dağlar gibi yaşlılarımız
Hafızası silindikçe dünyanın, yarını kim bilecek.

Merhameti Afrika'nın çöllerine gömmüştü batı
Şimdi terkedilmiş annelerin kapılarındaki kilit
Gözlerini kaçırsada yazgının dalgasındaki sal
Bu hastalık ne yoksul tanıyor nede sarayda kral.

Allah'ı hesaba katmadan okunmadıkça belalar
Bir başka belayı inşa ediyor hayvandan aşağılar
Şu dünya denilen şey tuza bandırılmış denizdi
İçtikçe susayanlar, ruhlarından aşağı kusuyorlar..

Necati Atilla Soykan

Mülteci Şiiri

Açın kapılarınızı biraz mülteci biraz rahmet girsin
Mermer döşünüzde pıhtılaşan merhamet
Sakladığınız insanlığınızı çıkarın ki rutubetlenmesin
Bir demet çiçek toplayın zira siz seversiniz koparmayı
Koparmanın diğer adıdır sahip olmak yada olmak
Mülteci çadırının önündeki çamurun üzerine bırakın
Sonra alkışlayın birbirinizi anlatacak şeyiniz olsun
Egemen olmanın diğer adıdır keyifli uykunuz
Rugan ayakkabılarınızın suratı siyah ve tozsuz...

Merdiven başındaki asık suratlı adamları oradan kaldırın
Korkutuyor gemileri sonra alabora oluyor anaların kokusu
Lütfen en iyileriniz tel örgülerin dibine çelik makaslar koysun
Keselim incitmeden çok gelişmişliğinizden birazcık
Bir kase sıcak çorbaya ulaşmak için gelme takılmadan
Ahımızı almayın sonra birbirine küser sokaklarınız
Ne yapalım sürgüne engerek yatağında düşürüldük
Mazgallarınızda açlığın turuncu senfonisi seğiriyor
Siz fotoğraflarınızı çekerken biz kamera arkasında öldük..

Necati Atilla Soykan

Müslüman Manifesto

Şimdi dostum diyorumki sen görmesen ben duymasam
Hangi göz karıştırır akan kanla ekşimiş teri
Çocuk değiliz ya kuzum komşumuz yaralı bir Suriyeli
İnsanlığın sıfır noktası telörgüler coğrafyası Avrupa
Kardan evler içinde titreyen gözler hangimizin mültecisi
Söylesene dostum neden Yağmurlar acımızı almıyor eskisi gibi
Baldıran şerbeti sızmadan analarımızın ak sütüne
Bütün okçularımızı yerleştirsek mi diyorum Ümmetin sınırlarına
Ahmed Yasinin, Esmâ Biltacının, Abdulkadir Salihin kanları aşkına
Sonra Sırtlanıp devrimci yükümüzü uzak okyanuslara açalım diyorum
Bir Kızılderili çadırında mola verip biraz dertleşip birer sigara yakalım
Sonra beyaz adamın kulübesini kalan son ateşimizle tutuştursak
Tutuştursak tüm sarayları da küllerinden yetimlere uçurtmalarını yapsak
Yok yok bu eylem bana çok liberal geldi dostum
Fikirsiz şiirler gibi yaldızlı otel odalarında cümle kusan çilesiz şairler gibi..
En güzeli dünyanın tüm yanardağlarını örgütleyelim
Lavlarını demet demet yapıp ordularının üzerine salalım
Sonra hep birlikte bağıralım büyük şeytan Amerika
Belki siyahi yoldaşlar duyarda sesimizi
Harlemden Şam'a tekbirlerle ikiye böleriz tüm denizleri...
Neden ağrımızı kesmiyor dostum biraz demokrasi biraz aspirin
Bu reçeteyi kim yazdı söylesene Allah aşkına
Midemiz kaldırmıyor glukoz şurubuna bandırılmış hürriyeti
İçimize kadar taşan yaramızı Avrupa kumaşlarla örtüyorlar
Bilmiyormuyuz zannediyorlar bu tescillenmiş zilleti..
Şimdi dostum diyorumki sen görmesen ben duymasam
Hangi göz karıştırır akan kanla ekşimiş teri
Hangi göz karıştırır gerçek hürriyetle kokuşmuş esareti...

Necati Atilla Soykan

Oğul

İki kat sürgün giyesin ki üzerine oğul
Bir çift ölümü güzel karşılayasın
Ağzında yarım kalmasın son ikbalin
Sen vuslatın çocuğu ben hüznün anasıyım.

Ayazdan kapımı hangi dostun çalar şimdi
Güneş eski güneş değil üşütüyor beni
Yalnızım sonsuz çokluğun içinde oğul
Kundaklarken çağın kralları birbirlerini.

Ben ağır ağır akarken kırılıyor denizler
Sensizlik yaramı ellerime kına yaptım
Terkedilmiş gecenin rüyası mı olur oğul
Üstüne kara çökmüş hikayelerde kaldım..

Necati Atilla Soykan

Omzumda Erbain

Kırk yaşıma kırk bin yas sığdırdım
Ölümü kışkandığımda ekinlerin teriydi güz
Paslı kılıçların kaderiyle dövülmüşüm aynı suda
Kuşların kaçışımıdır yaramı çağıran yüz
Yemin içilmiş nice hicretler geçtim sürgünsüz..

Saçımı ağırtan kitapların arasında saklandım
Safımı belli etmek içindir ötekine surat asışım
Kırık levhaya yazılmıştır bundan sonram
Çünkü bundan sonrasıdır omzumda erbain
Kırk yılını ben saydım, kırk gününü anam...

Fesleğenlerin kıymetini ellerim verdi her sabah
Tükendiğimde bir başkası olmamak için sustum
Gündem asıyorlardı kapılara, bacalarda sırılsıklam günah
Başa kakmak için özetlerken insanlar birbirini
Endişeyle çay içerken anlayabildim kendimi.

Kırk yaşıma, külden kırk merdiven dayadım
Annem saçlarımı taradığında gül toplardı gözleri
Sıkılırdım her gece aynı yıldıza sarılmaktan
Şimdi her gün kırılır kalbimin daldan kemikleri
Kapımı çalan ses, ete kemiğe bürünmüş organ...

Necati Atilla Soykan

Ölüm

Ölüm ayrılığın dönüşü olmayan bileti,
Güzün yaprağın dalından düşüşü gibi,
Gözlerin geceye üflendiğı mum alevi,
Buzdan adıyla insanın büyük kıyameti

Ölüm perde perde kapanışdır geçmişin,
Acı hatırası mazideki siyah beyaz resmin,
Haktan geldik ona döneceğiz tek teselli,
İçmeyi kalmayacak o zehirden şerbetin

Necati Atilla Soykan

Reca

Sağır uyku, kör gece, benzi soluk mum
İlk tefekkür, ilk gözyaşı ve ilk şiir
Gelmeyeceğiz oyununa ahir zamanın
Şimdilik bir slogan birde tebeşir
Kayıtlara düşün münker ve nekir.

Kim saklar sırrını gümüş heykellerin
İlk endişe, ilk şüphe ve ilk başağrısı
Gözümüzü açtıkça kapanan mevsimlerin
Yadırgansada değişmez alinyazısı
Geceki doğacak yeni günün ilk sancısı

Necati Atilla Soykan

Savaş Ağrısı

sanrımızın adresi sokak lambasının
güneşe bakan çiğidir,
bulunduğumuz yerde matematik yok
kötü kimyanın diliyle iyidir,
güçlenir siyahın tüm kalın tonları
babaların çalınmış elinde,
sırtlanlar resmediliyor gömleğimize
zerre kalmak parçadan iyidir..

bittiyse ödeşmeleri cellatlarınızın
gidin düğmelerini sökün,
son ceketini yaralı babanın
ölen ilk oğlunun üzerine örtün,
lanetiniz kurbağaların gırtlığında kalsın
yarım kalan şarkınızla,
kapanmaz kininizi yaramızın içine
andınızı içmeden gömün...

Necati Atilla Soykan

Serencam

Bizim coğrafyada herkes birbirinden fazla ölür
Dalından düşse cemre, pencerelerde kar görünür
Bizden olanı bize uzaklaştıran neyin mirasıdır ki
Azaldıkça anlıyoruz babalar kimin kurşunuyla ölür.

Onaramadık sızılarımızı nerede düştük demekten
Çıldırdı şabır iyice şah damarımızda beklemekten
Yorulduğunu söyleyen ayaklara sorun kime koşmuş
Züleyha'nın elidir kaderimiz, tutunur gömleğimizden.

Ürkütüp yüzlerimizi, talan edilen tarihin içine koyan
Mahcup ediliyor hicap eskiye kıyasla şimdiki zaman
İnmeliyiz tepelerden yaşamak kıymetini bilerekten
Tutarsak nehirlerin elinden, yıkılacak dünkü yalan..

Necati Atilla Soykan

Sızı

Nice kağıttan şehirler yaptım yaktım
İçime sinmeyen bir şeycikler vardı
Sanrılarımın sönmez çırılar çaldım
Paramparça olmuş rüyalarıma katık
İsinden penceresiz saraylar yaptım.

Hangi tufanın mirasıdır bu bana kalan
Nasıplenmek ölümler kadar sabrı
Hızır beklerim pencereme vuran
Kabir azabına eş bitmeyen sızıları
Dindirecek bir ağız okuduğu zaman.

Necati Atilla Soykan

Siyah

Bir yere ait olmanın rengidir siyah
Mesafelere sığdırıldığında ayrıç tutulan tarih
Modern çağın metal kemiklerini kasıp kavuran
Birde silmek için çamurdan köleliklerini
Giyildiğinde göğüslerdeki boşluğu dolduran
İnsanca kalma kaygısının adıdır siyah..
Bitmeyen bir devinimdir ele saklanan yüz
Kabilin kan damarlarını çatlatan gözleri
Korkutur okulsuzluk tını tüm ideolojileri
Yakasına sarılacağı hep bir hurafe yaratacak
Yalnızlık kuşkusu titretiyor kandilleri
İnsanı düştüğü yerden kaldıran kalem siyah..
Peygamberlerin kimyasıdır sabır
Birde şehrin öbür ucundan koşup gelen adamın
Sesi iri çıkartıyor paranın ve kılıcın hırısı
Yine de yenik düşecek saraylar çadırlara
Karıncalar var gücüyle çapalıyor toprağı
Göğü delen tomurcuğun kaftanı siyah...
İlk reddedişin arkasında saklanan saik
Macerası bitmedi porselen dükkanında filin
Yayıldıkça genişleyen karınlarda iyi niyet
Yağmuru paylaşmak istemiyor çelik şapkalılar
Belki gecikmiş bir dürtüydü iyi kalmak
Yüzlerine çekilecek perdenin rengi siyah..

Necati Atilla Soykan

Siyahi Şiir

Külden mürekkebe olsa nasıl çizilirdi savaş
Karanlıklar içinde yanarken güneyimiz
Tankın namlusundaki çiçek dahi dramatik
Kahrolası realizm ne kadarda romantik..

Herkes rüya olsun istiyormuş biliriz
Beyazlarınızın elinde demirden fırçalar
Boyarlar tüm sokakları kanla tertemiz
Diyordunuzya tüm renkler kardeşimiz
Siyah başları okşarken neden iğrenirsiniz..

Şanzelizede yarım bırakılan yemek moda
Bayım eskilerinizi atmayın bizler giyeriz
Rengimiz aç kalmaya çok yakışıyor
Nede olsa biz yeryüzünün lanetlileriyiz..

Necati Atilla Soykan

Son Peygamber

Bize bembeyaz bir yüz bırakıp gitti son peygamber
Irmakların heyecanını güzel adamların ayaklarına
Yeşil hırkası, siyah sarığı gözyaşı ülkesinde minber
Adını zikrediyor lakin seni anlamıyor şimdiki yüzler.

Necati Atilla Soykan

Sözümüz

Kanlı bıçaklı olmuş avucumuzun iki bağı
Perdemizde kan lekesi ağında güvercin
Çiğ ırmak anlamaz tarihe düşülen notu
Ölgün kitaplar sorar hesabını kirli ellerin..

Kılıçların gölgesinde kan kristali pervazlar
İkiye bölünüp düşer ölüm köze vurur gece
Her taşında bir şehit öyküsü gökdeki avize
Bedirde dokunmuş kumaşı şanlı elbisemizin..

Necati Atilla Soykan

Sur'dan Önce

Çöl oldu içimiz kim yıkayacak kuruyan ellerimizi
Sur'dan önce kapanan gözlerin ağrısıdır şimdi
Yutkunarak söylenirken dahi bastırılan dilimizi
Sabır coğrafyamızdan miras aldık bu derdimizi.

Sessiz evlerin içinde yorgan olmuş yaslarımız
Neden karanlık doldu ufka açılan odalarımız
Üşüyen sırtlarımızda Yusuf'un yırtılan gömleği
Kenanın kuyularından taşar oldu çocuklarımız.

Necati Atilla Soykan

Sürgün Seyyah

Karıştım toprağa, yağmurdum çamur oldum
Yalnızlığımı cinler ekip biçtiler
Çölde ateşle gezinen hayalet oldum.
Alnım lekелendi, borular üflendi kavmimin üzerine
Şehrin ucundan iyi adamlar beklerken
Gözden kaçmış göçlere mülteci oldum.
Ne sığabildim, nede saklanabildim
Sır küpü tuğlalardan şehirler gezdim
Sular sayıkladım kıyısı olmayan
Yaklaştıkça kaybolan gemilerden oldum.
Gençliğim nerede durduysa ben orada sınandım
Okullara kandım, müfredatlara katlandım
Ruhumun işgaline molasız ağıtlar
Surda açılan gediklere sıkışan defter oldum.
Güneş eritemedi şu taştan adamı
Dumanını ciğerime çekmişim ürkek şairlerin
Habil'i Kabil'den dinlemenin keyfinde yeniçağ
Bir seccade bile eskitememiş sebeplerim
Sağ göğsüme saplanan kurşuna kahraman oldum.
Kitaplarımı sürdüler resmi arabaların içinden
Hesaba çekiliyor ressamılar aynamın arkasında
Kim takar boynuma çağın paramparça felsefesini
Yokluğa üflenen, sürgün seyyah oldum...

Necati Atilla Soykan

Sürgün Yaz

Bıraktım damarlarımı şehrinizin o sürgün yazında
Kanmıyorum bilesiniz kürsülerinizden gelen sese
Caddelerin kesik bileklerinden akan igralti yanınızı
Alın gidin çetelesi kin ve nefret dolu vandallarınızı.

Uzun ellerine çiğ düşmüş analar tanırım Tanrım
Seni yar bilsin diye göğsünden helal içen çocukları
Sürgün ve mahpus yemiş çıdam içmiş kaç yürek
Kaç yürek seyredebilirki gülümseyerek celladını.

Bıraktım damarlarımı şehrinizin o sürgün yazında
Peşimde polis telsizi lanet okuyor tüm gazeteler
Hangi inanmış yürek alır şu içimdeki dinmez denizi
Şimdi kaç yetim kalacak Bilad-ı Şamda namaz vakti.

Necati Atilla Soykan

Şehid

Kulağında mazlumun feryadı boğazında düğüm
Madem birkere sunulmuş insana yaşam ve ölüm
Allaha verilen sözde durmak için meydanda o gün
Canını hazır etmişte bekliyor hoş geldin ey ölüm

Necati Atilla Soykan

Şimdiki Zaman Sarkacı

Cami avlusuna hapsedildiğinde ömrümün sebebi
İki inanmış adam aradım sağımda ve solumda
Saflar sık değildi acımız değmedi birbirine
Derken evvel zaman adamları geldi aklıma
Ah! bir toprak olsaydım derken memur oldum
Kaygımın raf ömrünü doldurdum masa başında..

Şimdi avunurum her cumartesi kitap tüccarlarıyla
Dünyayı kurtarmaya yeminli üç beş adamla
Egolar tokuşur akıl çukurunda kıvranırken zaman
Yine teraziye girmedi aşk ergen cesaretiyle
Öğle ile ikindiye cem ettirdi ümmetin ahvali
Nerede düşmüşse oradan kaldıralım dedik ülkeyi...

Necati Atilla Soykan

Tanrım

Teşekkürler Tanrım yüküm büyük ama terazinde hafif
Annem eli başımda sonumun iyi olacağını söylüyor
İki artı iki benim için eşittir daima sabır
Bilirim ilkin matematik vardı ama muhasebem zayıf
Konuşanmıdır yada susanmıdır tarifi insan
Bilmiyorum Tanrım acaba ben ortasındamı kalsam
Bugün ilk defa güneşe baktım yanımda kış
Tanrım sensin üşüyen elleri ve ayakları kollayan
Vicdanımın dibine minder serip cenneti düşündüm
Zira minder bizdendir yani koltuk kibirdir ötekidir
Dedimki kömür olsam bir avuç yoksulun sobasında
Ama ithal değil yerli ve bir o kadarda milli
Yansam ısınırmı iki yürek iki ödenmemiş fatura
Tanrım sollarımdan birde iyi adamlarca ısıtılmaktan
Usandım sanırım başımı tavana asıp oturmaktan
Memleketin ahvali dururken saati soruyor şu kukuletalı adam
Tanrım tüm otobüsler inatla kaçıyor benden yine şimdiki zaman

Necati Atilla Soykan

Tarihe Not

Metalin soğuk rengi barutla raksa başladığında
Eriyoruz koltuklarımızda, yaşasın sanat ve sinema
Bardağımızın dibinde biraz Afrika bir yudum Asya
Çağdaşlarımızın fikri bulaşık, sen karıştır Amerika.

Teşhirde aynı ölümler yakalarında kurşundan leke
Sönmeyen güneşi kör edecek parmak nerede
Celladına aşık olmuş sofranın metropol yakası
Fırat yeniden türküsünü söylecek, putlar devrilince..

Necati Atilla Soykan

Uçurtmam

Uçurtmamın ipi doğudandır rüzgarı batıdan
Gözlerimi güneş ısıyor semanın nazarından
Mıhlanıp kalmış ayaklarım toprağın akışına
Omzum çekiliyor bir Ankara'dan birde Van'dan.

Ölümün bir diğer adı kopan uçurtmamın ipi
Atından düşürülen savaşçının büyük kıyameti
Şimdi kim toparlayacak uçup giden heyecanımı
gördümki yağmuru yıkıyor iki el biri ak biri mavi.

Necati Atilla Soykan

Uyanış Risalesi

Namlumun ucuna buz koyup güneşi övdüler
Toparlanıp ergen alnıma bana turuncu öğütler
Oysa devrimciydim yeşil yelek giyerdim
Pileli kot, spor ayakkabı ve çeviri kitaplar
Yakamın üstünde şubat, ayaklarımın altında Amerika
Önceleri Şeriatı okurdum sonra İran'dan soğudum
Taassuba kapılmayalım dedilersede hergün aşura
Persin üçbin yıllık cübbesini giymiş şimdi Kerbela.

Bir şenliktir devrim, evimin duvarında çatık kaşlarıyla imam
Gençtik, samimiydik kucaklamayı severdik
Beheştide severdik bir şehid düşünce toprağa
Şimdi Hama, Halep, Musul utandırıyor aldığım notları
Kendi tüfeğimle vurulmuşum ne tuhaf bir acı
Oysa bilinçli körlüktü bizdeki, tarihin çılgınlığına inat
Derin bir yaranız varsa yüzleşerek anlaşılır hayat...

Vakarı cebinde bir adam ekranların defilecisi
Zühd modaya takılmış ruhunda taş çıplaklığı
Yanmaz kefen giyildikçe din millileşecekmiş
Batını gerekçeler daha kaç Alamut inşa eder
Kaç haşhaşı üşüyen ocakların dumanını keser
Sermayeden pekmez tatlı geliyor belli ki efendilere
Efendiler demişken, gırtlığıma "beka" dayanmış bekler..

Geceye dikilip güneşi çağıran müminler bilirim
Otobüs durağını sırtına almış yüreği kaç coğrafyada
Bordrosu limitin altında kalanlara söz hakkı yoksa
Yoksa da kimin umrunda çay ve simitin devrimci ahengini
Hangi çilesi olmayan bilir ki, ismini aramasın duamızda
Son sözü yetimler söyleyecek, kapılarınız suratına kapansada .

Necati Atilla Soykan

Üstümde Sarı Yelek

Ben put arayan gözlerden kaçarak geldim şehrinize
Gri kuleleriniz varmış sizinde seğırten kaşlarımı
Otoritesi altüst olmuş utanmaları boğazlanırken gördüm
Hatırlanmak için acıtılıyordu saate bakan her yüz
Bavulumu toplamaya hazır bahanelerimle dümdüz ..

Benim dağlarca bahanem var sığarmı kanepa altınıza
Belki baş döndürmesede yakışır kırlangıç kanatlarına
Sizinde şehrinizde saray kurnazları mendil taşırmı
Karşı devrimin cazibesinin süngülendiğini farzedelim
Un ufak olmuş piringten heykellerin failleri benide saklarmı..

Nehirde ölü taşıyan adamın türküsü fazlaca melankolik
Düşünü görmüştüm gömülü kitaplarınızın yüzlerce kez
Kaskatı kesilirdi aralarınızdan geçerken en güzel şiirler
Aynı adamların omuzuna yaslanmaktan kalemsiz gezene
Etliye sütlüye sürtünmeden geçen cümleye aşk küser...

On beş asırdır ipeklere dolanmadan taşlanan ayak
Bütün gelmiştik ağır akan sellerle çerçöp olana dek
Pudralanıyor veresiye hevesler arka planında zamanın
İspatı edilememiş yenilgilerimin birkaçını istifleyerek
Kara kaplı sokaklarınıza girdim, üstümde sarı yelek...

Necati Atilla Soykan

Vakit Tamam

Kaderimi mühürlenmiş kapıların eşiğinde emanet aldım
Çizilmemişti henüz gece kadim bir yıldız elinde
Dostlarımı işgal altında İstanbul hikâyesinde kaybettiğimde
Martılar denizin yırtık çocuklarıydı çığlığında her sabah..
Bense yine bir ikindi vakti parmakları arasında sular akan
İnsan-ı kamil arıyordum doğmamış savaşlar kazanan
Bir şehir ne kadar yırtılabilirdiki gömleğimin içinde
Zorlamadık kapı bırakmamak için fikir denen yokuşda
Kaç kitap yaktım bilirmisiniz çıradan rahlemin altında...
Dumandan başı döndüğünde tüm benden başkalarının
Kardeşlerim diyerek haykıracağım zırhlı balkonlarınızdan
Biliyorum sesim sansürlenerek girecek çağın sayfalarına
Yinede küllerinden uyandırıp beklenmedik sorumluluğumu
Vakit tamam demek için bırakacağım mızraklarınızın ucuna...

Necati Atilla Soykan

Yağmur' La Gelen

Meselesi memleket olan adam
Karşılıklı çay içmeye en değerdir
Dışarıdaki yağmur bitermi ki akşam
Sokakta marş söylemek erdemdir

Vicdanı çürük etten heykeller şehri
Suya nurdan ülkeler yapan bir adam
En insan olan en İslam olandır derdi
yağmur ki sırtlıyordu semayı o akşam

Necati Atilla Soykan

Yalnızlık

Herkez küssün istiyorum benimle,
Bir koca kitap birde yüzlük kaset
sıgar kalbimdeki mağaramın içine
ne tuhaf şey değilmi beklemek
leğimli bakır çaydanlığın dibinde
hayatım bir kırık bardağa akacak
şekersiz bir bayramın arefesinde

anlaşılmacmı dostlarım yapmayın
brandamı çoktan çekmişim kafama
hatırı sayılır korkularım var anlayın
bir bardak suda intihar nasıl edilir
tesadüf bir soru değil bu zannımca
çığlıktan gemiler geçiyor üstümden
nabzımı annem tutsun en derinden

Necati Atilla Soykan

Yaş Şiiri

Yaş otuzbeş ama yolun yarısı demeye korkuyorum
Zira bir şairin ağzından çıktığında bu hesapsız cümle
Ölüm meleğini zamansız davet etmek gibidir biliyorum
Biliyorum insan ömrünce sevmeli ve sevdiğince sevimli
Şatır aralarındaki en durgun ifadeye konulan virgül gibi
İçimizde atıp duran yürek içinde faili meçhul sevgiler
Bitmesin bu hikaye otel odasında intihar eden adam gibi..

Yaş otuzbeş ama yolun yarısı demeye korkuyorum
Korkuyorum şahdamarıma dayalı kılıçla yaşamaktan
Mancınıқта bekleyen İbrahime bağrını açan ateş gibi
Sigara dumanından yorgan ve altında kül rengi hayaller
Platonik sevgiler uğruna katledilen şiirler öyküler gibi
Bilmiyorum yolun neresindeyim yoksa bir hayal miyim
Kayıp Leylayı fildişi kulelerde bekleyen Mecnun'muyum
Kaderi suyun üzerine yazılmış kar tanecikleri gibi...

Necati Atilla Soykan

Yazgı

Yokluğumda yazılmış şiirlerim olmamalıydı,
Şehrin en intiharlık sokaklarında gezerim,
Elime verilmiş geçmişin sözle örülü urganı,
Sehpamı çekecek kutlu kahramanı beklerim.

Tarifim olmayabilir zamanın sözlüklerinde,
Bakmayın pimi çekilmiş bir yürekle gezerim,
Aklın kıyısına vurmuş yazgılarımı alıp yanıma,
Şehir şehir ölür külden köprüler geçerim...

Necati Atilla Soykan

Yenilmeyeceğiz

Elleri karaya çalanların mihverinde kara delik
Suya kan katılmış şehir ne kadarda acı
Kaç dere ağzında nice kelimeler ezberledik
Ürkmeyin efendiler biz terledik, yine biz tükettik

Sabahın ağzıyla gülüp güneşi inkar etmekte ne
Yolları yokuş yapanların kalemi kimin ormanından
Güvelenmiş mushaf, paslı bıçak sırtında adalet
Noksan bırakılmış kaç göz var, yaklaşırken kıyamet

Biz yinede burada olmalıyız hırçın güneş altıda olsa
Galipler ışığı alt edeceklerini söylüyormuş radyoda
Kısık sesimizle haykırmak dünya kuyusundan serince
Ekinler rahat uyuyun kaldıracacağız sizi bir gün sessizce...

Necati Atilla Soykan

Yetim

Dokunsak saçlarına yeşile döner yeryüzü
Yalınayak gözleri kilit vurmuş gülmelere
Boynuna taş bağlıyor gamzesinde güzü
Kalabalıklar arasından taşıyor, yaralı yüzü

Yenilgiyle başlayan hayat gülü yakarmı
Yarım kalmış kaç bahar kalbine saklanır
Babasının toprağını avuçlayan eli kar'mı
Kalbini çatlatan çığlık, yitirdiği dağınmı

Dönüp dönüp bakarsın evdeki yazgına
Demirden dağları eritir bir iç çekişin
Kuşlar üşüşüyor gölgelenmiş omzuna
Günahları uçuşur, saçına dokunan ellerin..

Necati Atilla Soykan

Zakir

Göğü kucaklayan el secdede çınar ağacı
Zakir, bu neyin şerbeti içinde yaz sıcağı
Kokladıkça ölüm, akılları sağır eden gülü
Dünya denilen şey dört mevsim darağacı.

Tuhafliklar içinde dönüyor dünya kızağı
Ebedden haber veriyor şu örümcek ağı
İpekten kumaşa gerili ölümsüzlük sevgisi
Zakir! Toprak denilen şey yokluğun azığı.

Necati Atilla Soykan